

РЕШЕНИЕ

№ 41371

гр. София, 10.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 80 състав, в
публично заседание на 13.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Виржиния Петрова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **10010** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл.145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр.с чл.220 във вр.с чл.19, ал.2 от Закона за митниците /ЗМ/ и чл.33 от Регламент № 952/2013 г.

Образувано е по жалба на "Милки груп био" ЕАД - [населено място], представлявано от управителя П. П. чрез адв.Ж. срещу Решение № 32-271598/04.09.2025г. издадено от Директора на Териториална дирекция Митница Варна в частта, с която са отказани да бъдат платени лихви върху митото, което е било ефективно платено в бюджета по решение рег. N 32-81526/11.03.2021 г. на директора на ТД Митница Варна и отменено с окончателен съдебен акт по адм. д. № 1886/2025 г. на ВАС и платеното мито в размер на 1442.65 лева, ведно с дължимите за него лихви по решение рег. N 32-85486/15.03.2021 г. на директора на ТД Митница Варна, отменено с окончателен съдебен акт по адм. д. № 11009/2024 г. на ВАС.

В жалбата са изложени твърдения за незаконосъобразност на оспорвания акт поради неправилно приложение на материалния закон. Според жалбоподателя административният орган неправилно се е позовал чл. 116 § 6 от Регламент (ЕС) № 952/2013 като е развил подробни съображения и цитирал относима практика. По същество от съда се иска да отмени оспорвания акт и върне преписката за ново произнасяне със съответните указания за правилно приложение на закона.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не се представлява. Постъпило е писмо становище от процесуалния му представител адв. Ж., с която заявява, че не възразява делото да бъде гледано в тяхно отсъствие. По същество на спора, моли съда да уважи

жалбата и да присъди сторените по делото разноски, за които представя списък.

Ответникът - директорът на Териториална Дирекция Митница Варна се представлява от юрк. Р., която оспорва жалбата и моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не дава становище по спора.

Административен съд София - град, след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и във връзка с наведените от страните доводи, установи следното от фактическа страна:

Установено е, че в периода 05.02.2018 г. – 14.03.2018 г. в митнически пункт пристанище Варна са били представени документи за поставяне под режим „допускане за свободно обращение“ на стока – палмова мазнина, като получател на стоката е „Милки Груп Био“ ЕАД, както следва: на 05.02.2018г. митническа декларация с MRN 18BG002005H0001843; На 14.03.2018 г., митническа декларация с MRN 18BG002005H0003976; На 14.03.2018 г., митническа декларация с MRN 18BG002005H0003984.

Към горесцитираните митнически декларации са издадени две решения на директора на Териториална дирекция С. морска /сега ТД Митница Варна/ за досъбиране на мито и ДДС, които са обжалвани пред Административен съд — С.-град и ВАС. Решенията на административния орган са отменени, както следва:

- Решение рег. №32-81526/11.03.2021г. към МРН 18BG002005H0003976/14.03.2018 г. и МРН 18BG002005H0003984/14.03.2038г. на директора на ТД С. морска /сега ТД Митница Варна/ с дължими суми за доплащане на ДДС (В00) в размер 2684,07 лв. и мито /А00/ в размер 13420,41 лв. е потвърдено с Решение №22978 от 11.11.2024г. на Административен съд - София-град постановено по адм. дело №3021/2021г., и отменено с Решение №4534 от 30.04.2025г. на Върховния административен съд по адм. дело №1886/2025г. влязло в законна сила на 30.04.2025г. Определените за досъбиране публични държавни вземания са погасени изцяло.

- Решение рег. №32-85486/15.03.2021г. към МРН 18BG002005H0001843/05.02.2018г. на директора на ТД С. морска /сега ТД Митница Варна/ с дължими суми за доплащане на мито /А00/ в размер на 1442,65 лв. е отменено с Решение №14869 от 15.08.2024г. на Административен съд-София-град постановено по адм. дело №33 86/2021г. и потвърдено с Решение №3340 от 31.03.2025г. на Върховния административен съд по адм. дело №11009/2024г. Определените за досъбиране публични държавни вземания са погасени изцяло.

С искане рег. №32-237687/04.08.2025г. /л.25/ от “МИЛКИ ТРУП БИО“ ЕАД е заявено желание платените суми по горесцитираните решения, както и законната лихва от датата на ефективното превеждане на сумите в държавен бюджет до момента на изплащането им, да бъдат възстановени на основание влезли в сила съдебни решения.

По така изложените факти няма спор между страните.

С оспорваното пред настоящата инстанция Решение № 32-271598/04.09.2025г. Директора на Териториална дирекция Митница Варна е определил искането като частично основателно. Уважил го е по отношение на платеното мито в общ размер на 13420,41 лв. (словом: тринадесет хиляди четиристотин и двадесет лева и 41 стотина) по Решение рег.№32-81526/11.03.2021г. към МРН 18BG002005H0003976/14.03.2018г. и МРН 18BG002005H0003984/14.03.2018г. и Решение рег.№32-85486/15.03.2021г. към МРН 18BG002005H0001843/05.02.2018г., като е постановил, че

сумите следва да бъдат възстановени на „Милки Груп Био“ ЕАД.

Със същото решение е определено като неоснователно искането на дружеството в частта му за изплащане на лихви от датата на ефективното превеждане на митата в бюджета до момента на изплащане на възстановените суми мито.

За недължимо платените суми за ДДС по Решение рег.№32-81526/11.03.2021г. към МРН 18BG002005H0003976/14.03.2018г. и МРН 18BG002005H0003984/14.03.2018г. на директора на ТД С. морска /сега ТД Митница Варна/ в общ размер на 2684,07 лв. като е съобразил разпоредбите на чл. 129 от ДОПК е уведомена по компетентност ТД на НАП С..

Решението е връчено на 09.09.2025г. Жалбата срещу него е подадена на 23.09.2025г.

Като доказателство по делото са приети всички документи, представени с жалбата и административната преписка.

При така установената фактическа обстановка, настоящият съдебен състав, прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от лице с правен интерес, съдържаща предписаните от закона реквизити и подадена в предвидения в чл. 149, ал. 1 от АПК вр. чл. 220, ал. 1 от ЗМ 14-дневен срок и е насочена срещу акт, подлежащ на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът проверява законосъобразността на обжалвания административен акт, като извършва преценка дали същият е издаден от компетентен орган, в установената от закона форма, при спазване на процесуалните и материалноправните разпоредби, дали е съобразен с целта на закона.

Съдът приема, че Решение рег. № Решение рег. № 32-127220/25.04.2025 г. на директора на ТД Митница Варна в Агенция „Митници“ е издадено от компетентен орган. От една страна същият, притежава качеството "митнически орган" по смисъла на член 5, т.1 от Регламент (ЕС) № 952/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 9 октомври 2013 година за създаване на Митнически кодекс на Съюза. Към датата на издаване на обжалваното решение – 04.09.25 г., административният орган е част от митническата администрация на Република България, която отговаря за прилагането на митническото законодателство, както и има качеството на орган, оправомощен съгласно националното законодателство да прилага определени митнически законодателни разпоредби. На следващо място и Законът за митниците урежда в разпоредбата на чл.19, ал.1 от ЗМ, че: решенията по прилагане на митническото законодателство се издават от директора на Агенция "Митници" или от директорите на териториални дирекции, а според ал.7 на същия член, решения, взети без предварително заявление, се издават от директора на териториалната дирекция, където са възникнали фактите и обстоятелствата, изискващи вземането на решение, освен ако не е предвидено друго. Всичко това сочи, че решението е издадено от компетентен административен орган.

Видно от становището на ответника същият счита, че решението не е оспорвано в частта за възстановяване на мито и е влязло в законна сила, като явно не държи сметка за наведените в жалбата възражения. Видно от същата, жалбоподателят претендира допълване на решението с произнасяне за възстановяване на мито в допълнителен размер на 1442.65 лева над разпореденото за възстановяване. Сочената разлика представлява внесено мито съобразно решение рег. N 32-85486/15.03.2021 г. на директора на ТД Митница Варна, отменено с

окончателен съдебен акт по адм. д. № 11009/2024 г. на ВАС /това решение не е представено, но е публично достъпно на сайта на ВАС/.. По отношение на така претендиранта за възстановяване сума, видно от мотивите на оспорвания акт, административния орган е формирал воля и за нейното възстановяване /стр.3 от Решение № 32-271598/04.09.2025г., последен абзац; л.19 от делото/. В диспозитива на обжалваното решение също е посочено, че сумата, която подлежи на възстановяване е платеното мито по Решение рег.№32-81526/11.03.2021г. към МРН 18BG002005H0003976/14.03.2018г. и МРН 18BG002005H0003984/14.03.2018г. и Решение рег. №32-85486/15.03.2021г. към МРН 18BG002005H0001843/05.02.2018г., но цифрово и словесно е посочена сумата от 13420,41 лв. Видно от представените към преписката доказателства, а и от мотивите на акта, това е сборуваната сума на внесеното мито само по Решение рег.№32-81526/11.03.2021г. към МРН 18BG002005H0003976/14.03.2018г. и МРН 18BG002005H0003984/14.03.2018г., т.е. относно сумата от 1442.65 лева липса диспозитив. Следователно диспозитивът по т.1 от решението на Директора на Териториална дирекция Митница Варна не съответства на изложените в него мотиви, което оглед разпоредбата на чл. 146, т. 2 и т. 3 АПК представлява основание за неговата отмяна.

По отношение на материалната законосъобразност на постановения отказ по т.2 от Решението съдът намира следното:

Административния орган се е позовал чл. 116 параграф 6 от Регламент 952/2013 г. на ЕС във връзка с чл. 117 и прилага процедурата по чл. 121 от същия регламент.

Съгласно чл. 116, т. 1 от Регламент (ЕС) № 952/2013 г. и условията, предвидени в настоящия раздел, размерът на вносните или износните мита се възстановява или опрощава на което и да е от следните основания: б. „а“ надвзети суми на вносните или износните мита; б. „б“ дефектни стоки или стоки, които не съответстват на условията на договора; б. „в“ грешка на компетентните органи; б. „г“ в интерес на справедливостта.

При неприложимост на посочената норма, съответно не се обуславя приложимостта на чл. 116, т. 6 от Регламента, съобразно която възстановяването не е основание за изплащане на лихви от съответните митнически органи.

Съобразно чл. 117, т.1 от Регламента, надвземане е налице, когато размерът, съответстващ на първоначално съобщеното митническо задължение превишава дължимия размер или длъжникът е бил уведомен за митническото задължение противно на разпоредбите на член 102, параграф първи, б. „в“ или „г“. В процесния случай митническото задължение е определено със самата митническа декларация, като впоследствие размерът на същото е увеличен с административен акт, като несъмнено не е налице първоначално определено по-високо задължение от реално дължимото. Анализът на нормата на чл. 117 довежда до несъмнен извода, че надвземането не се осъществява с административен акт, а това е първоначално съобщеното митническо задължение, което възниква с подаване на митническата декларация съобразно чл. 87 от Регламента. Следователно, доколкото в процесния случай не е налице надвземане по смисъла на чл. 117 от Регламента, неприложима е и нормата на чл. 116, т. 6 от Регламента.

Относно дължимостта на лихвите следва да бъдат съобразени и мотивите, съдържащи се в Решение на СЕС от 28 април 2022 г. по съединени дела С-415/20, С-419/20 и Г-427/20. СЕС е приел, че от постоянната практика на Съда следва най-напред, че всеки субект, на когото национален орган е наложил плащане на такса, мито, данък или друг налог в нарушение на правото на Съюза, има по силата на последното право да му бъде възстановена съответната парична сума от съответната държава членка (в този смисъл решения от 9 ноември 1983 г. San G.,

199/82. т. 12. от 8 март 2001 г., Metallgesellschaft и др., C-397/98 и C-410/98, т. 84 и от 9 септември 2021 г., Hauptzollamt В (Факултативно данъчно намаление).C-100 /20. т. 26 и цитираната съдебна практика). Освен това, също по силата на правото на Съюза, този субект има право държавата членка не само да му възстанови недължимо събраната парична сума, но и да му плати лихви, които да компенсират невъзможността да използва тази сума (решения от 19 юли 2012г. Littlewoods Retail и др.. C-591/10, т. 24—26 и от 9 септември 2021 г., Hauptzollamt В (Факултативно данъчно намаление),C-100/20, т. 26 и 27). Правото на възстановяване на парични суми, чието плащане е било наложено на правен субект от държава членка в нарушение на правото на Съюза, и правото на изплащане на лихви върху тези суми е израз на общия принцип на възстановяване на недължимо платеното (в този смисъл решение от 6 септември 2011 г., Lady & Kid и др.. C-398,09. т. 18, 20 и 26).

Предвид това следва да се отбележи най-напред, че предмет на такова нарушение може да бъде всяка норма на правото на Съюза, независимо дали е разпоредба на първичното или вторичното право (решения от 9 ноември 1983 г., San G.. 199/82. т. 12 и от 9 септември 2021 г.. Hauptzollamt В (Факултативно данъчно намаление),C-100,'20, т. 26), а също и общ принцип на правото на Съюза (решение от 9 септември 2021 г., Hauptzollamt В (Факултативно данъчно намаление).C-100/20, т. 28).

Тези права могат да бъдат изтъкнати не само в случаите, когато национален орган е наложил на правен субект задължението за плащане на парична сума под формата на такса, данък или антидъмпингово мито въз основа на акт на Съюза, който се оказва незаконосъобразен, но и в други случаи. Тези права могат да бъдат предявени, когато плащането на такса или на данък е наложено на правен субект въз основа на национална правна уредба, която се оказва в противоречие с разпоредба на първичното или вторичното право на Съюза (решения от 8 март 2001 г., Metallgesellschaft и др., C-397/98 и C-410/98, т. 82—84 и 96 и от 15 октомври 2014 г., Nicula, C-331 13, т. 27—31), или пък когато национален орган е наложил на правен субект задължение за плащане на такса, като е приложил неправилно — от гледна точка на правото на Съюза — акт на Съюза или национална правна уредба, която гарантира изпълнението или транспонирането на такъв акт.

От практиката на Съда следва, че нарушението на правото на Съюза, което дава право на възстановяване и право на лихви в полза на съответния правен субект и задължава съответната държава членка да извърши това възстановяване и да заплати тези лихви, може да бъде установено не само от съд на Съюза, който единствено е компетентен да отмени или да обяви невалидността на акт на Съюза, но и от национален съд, независимо дали последният трябва да изведе последиците от предварително установената от съд на Съюза незаконосъобразност или невалидност (решение от 18 януари 2017 г., Wortmann. C-365Д 5, т. 38). или да установи опорочаването на акт, приет от национален орган, поради неправилно прилагане на правото на Съюза.

Правото на лихви, има за цел да компенсира невъзможността за използване на определена парична сума, от която съответното лице е било лишено неправомерно. В зависимост от случая, компенсирането може да се извърши или по реда и условията, предвидени в приложимата правна уредба на Съюза, или при липса на такава правна уредба — по реда и условията на националното право.

При възстановяването на недължими мита, предвидено в чл. 236, параграф 1 от Митническият кодекс на общността, трябва да се начисляват лихви. Освен това, изключението от този принцип,

предвидено в чл. 241 от този кодекс не е приложимо, когато тези мита не се дължат, тъй като са били събрани в нарушение на правото на Съюза. Изрично в мотивите се посочва, че както отбелязва генералният адвокат в точки 103 и 109 от заключението си, същото важи и за изключението по чл. 116. параграф 6 от Митическия кодекс на Съюза, който възпроизвежда съдържанието на чл. 241 от Митническият кодекс на Общността.

Условията и редът за плащане на лихви не трябва да лишават съответния правен субект от подходящо обезщетение за претърпяната от него загуба, което означава, че трябва да му се изплатят лихви за целия период от датата, на която е платил или съответно е трябвало да му бъде платена въпросната парична сума, до датата, на която тази сума му е била възстановена или изплатена.

В Закона за митниците липсва правна уредба при хипотезите, когато недължимо платените суми за мита, определени с незаконосъобразен акт, се връщат със законна лихва, налице е непълнота на закона, която според ВАС е преодолима чрез способа, предвиден в чл. 46, ал. 2 Закона за нормативните актове. Съгласно посочената разпоредба, когато нормативният акт е непълен, за неуредените от него случаи се прилагат разпоредбите, които се отнасят до подобни случаи, ако това отговаря на целта на акта. При непълнота на специалния закон на основание чл. 46, ал. 2 от Закона за нормативните актове, е приложим редът по чл. 128 - чл. 130 ДОПК, и по-конкретно чл. 129, ал. 6 ДОПК относно възстановяване и прихващане на недължимо платени или събрани суми за данъци, включително и мита - чл. 162, ал. 2, т. 1 ДОПК. Следователно преценката за дължимостта на лихвата и началния момент от който се дължи, следва да бъде извършена според правилото на чл. 129, ал. 6 от ДОПК, тъй като в специалния закон — Закона за митниците липсва изрична уредба по този въпрос.

Специалният закон не съдържа и зрични правила за дължимост на лихва върху недължимо внесени задължения за данъци, включително и мито, не препятства приложението на ДОПК. Т. препятствие ще е налице единствено ако материалният данъчен закон - Закона за митниците изрично изключва дължимост на лихви, каквото изключване цитираният закон не съдържа. На плоскостта на нормата на чл. 46, ал. 2 от ЗНА и предвид липсата на изрична правна регламентация за възстановяване на недължимо платените суми за мита, определени с незаконосъобразен акт, заедно със законната лихва, приложението на чл. 129, ал. 6 ДОПК е допустимо.

По изложените аргументи, настоящият съдебен състав намира обжалваното решение за незаконосъобразно, в т. 2 от диспозитива на обжалвания акт, с който е оставено без уважение искането за изплащане на исканите лихви, които са за периода от датата на ефективното им внасяне в бюджета до датата на връщане на сумата по сметката на дружеството, поради което следва да бъде отменен.

С оглед гореизложеното и на основание чл. 173, ал. 2 от АПК процесният административен акт следва да се отмени и преписката да се върне на административния орган при съобразяване на тълкуването, дадено с настоящото решение, за ново произнасяне по искането искане рег. №32-237687/04.08.2025г. от “МИЛКИ ТРУП БИО“ ЕАД.

Предвид изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати на жалбоподателя направените по делото разноски в размер на 770 лева, от които 50 лв. държавна такса и 720 лева адвокатско възнаграждение-за които са представени доказателства с жалбата. Съдът не намира за основателно, възражението за прекомерност на платеното адвокатско възнаграждение, съобразявайки разпоредбите на чл.8 от НАРЕДБА № 1 ОТ 9 ЮЛИ

2004 Г. ЗА ВЪЗНАГРАЖДЕНИЯ ЗА АДВОКАТСКА РАБОТА.

Водим от горното и на основание чл. 220 от ЗМ, Административен Съд С. - град, III отделение, 80-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на "Милки груп био" ЕАД - [населено място], представлявано от управителя П. П. чрез адв.Ж., Решение № 32-271598/04.09.2025г. издадено от Директора на Териториална дирекция Митница Варна.

ОСЪЖДА Митница Варна, да заплати на М. Груп Био“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място] 1113, район И., [улица], ет. 5, ап. 12, представлявано от П. Д. П., направените по делото разноски в размер на 770 /седемстотин и седемдесет/ лева.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от уведомяването.